

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4050/2566

บริษัทบริหารสินทรัพย์ ก.โจทก์ บริษัทบริหารสินทรัพย์ ก.เจ้านั้นนาย ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/32, ป.พ.พ. มาตรา 193/14, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104, ป.วิ.พ. มาตรา 229, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 28/1, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 106

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่าเจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามคำพิพากษามาฟ้องลูกหนี้ทั้งสามให้ล้มละลาย แต่หากศาลล้มละลายกลางพิจารณาสำนวนคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ประกอบสำนวนของศาลล้มละลายกลางตามกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลาย มาตรา 6 แห่ง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 ก็จะทราบว่าเจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวมาฟ้องลูกหนี้ทั้งสามต่อศาลล้มละลายกลาง มูลหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวมีอายุความ 10 ปี นับแต่คดีถึงที่สุดตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/32 เมื่อมูลหนี้ตามคำพิพากษาคดีถึงที่สุดวันที่ 22 พฤษภาคม 2541 เจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามคำพิพากษามาฟ้องเป็นคดีต่อศาลล้มละลายกลางวันที่ 18 เมษายน 2551 ภายในกำหนดอายุความ 10 ปี นับแต่คดีถึงที่สุด ย่อมมีผลทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/14 (2) มูลหนี้ตามคำพิพากษาจึงยังไม่ว่าอายุความ เจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามมูลหนี้คำพิพากษาดังกล่าวได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) ทั้งสามเด็ดขาดเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2552 เจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาเป็นเงิน 6,823,168.47 บาท ในฐานะเจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ทั้งสามตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้ของเจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วทำความเห็นว่า เจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่ง คดีหมายเลขแดงที่ 7788/2541 ที่ได้รับโอนมาจากธนาคาร ก. เจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ให้ลูกหนี้ทั้งสามชำระหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวจริง คดีดังกล่าวศาลแพ่งมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2541 คดีจึงถึงที่สุดวันที่ 22 พฤษภาคม 2541 เจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้วันที่ 23 เมษายน 2552 โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวยื่นฟ้องลูกหนี้ทั้งสามเป็นคดีล้มละลายนี้หรือไม่ หรือมีเหตุอันใดอันอาจทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 สิทธิเรียกร้องดังกล่าวจึงขาดอายุความและต้องห้ามมิให้ยื่นขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94 เห็นควรยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้เสียทั้งสิ้น ตามมาตรา 107 (1) (เดิม) ศาลล้มละลายกลางพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้านี้ยื่นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์มีคำสั่งให้ศาลล้มละลายกลางไต่สวนข้อเท็จจริงว่าเจ้านี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ศาลที่ยกคำขอรับชำระหนี้ในวันใด ซึ่งศาลล้มละลาย

กลางได้สวนข้อเท็จจริงแล้ว ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษาอุทธรณ์ของเจ้าหนี้ยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลายื่นอุทธรณ์ พิพากษายกอุทธรณ์ของเจ้าหนี้ คืนค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ทั้งหมดแก่เจ้าหนี้ ค่าฤชาธรรมเนียมนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ เจ้าหนี้ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของเจ้าหนี้ว่า เจ้าหนี้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาลล้มละลายกลางที่ยกค่าขอรับชำระหนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 229 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 28/1 หรือไม่ ปัญหานี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษาว่า เจ้าหนี้โดยนายเรวัต ผู้รับมอบอำนาจช่วงได้มอบอำนาจให้นายสมเกียรติ ดำเนินกระบวนการพิจารณาในการขอรับชำระหนี้คดีนี้ ต่อมาเจ้าหนี้โดยนายสมเกียรตินำคำขอรับชำระหนี้ แต่นายสมเกียรติไม่มาให้การสอบสวนคำขอรับชำระหนี้ตามนัด เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงส่งหมายนัดสอบสวนครั้งที่สองไปยังกรรมการเจ้าหนี้เพื่อมาให้การสอบสวนในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2561 แต่ไม่มีเจ้าหนี้หรือผู้รับมอบอำนาจคนใดมาให้การสอบสวนตามนัด เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงเสนอความเห็นต่อศาลล้มละลายกลางว่า หนี้ตามคำพิพากษาคดีแพ่งที่เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ขาดอายุความ เห็นควรยกคำขอรับชำระหนี้ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำขอรับชำระหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เมื่อวันที่ 2 เมษายน 2561 นายเรวัต ผู้รับมอบอำนาจช่วงของเจ้าหนี้ ยื่นคำร้องเมื่อวันที่ 19 เมษายน 2561 ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เพื่อขอส่งเอกสารและบันทึกถ้อยคำแทนการสอบสวน เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เห็นว่าได้ทำความเห็นคำขอรับชำระหนี้เสนอศาลแล้วจึงส่งรวมเอกสารและต่อมาเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หมายแจ้งคำสั่งศาลให้เจ้าหนี้ทราบโดยส่งไปยังภูมิลำเนาของนายสมเกียรติ เจ้าหนี้อ้างว่าไม่ทราบคำสั่งศาลที่ยกคำขอรับชำระหนี้ เพิ่งมาทราบคำสั่งศาลเมื่อนายเรวัตได้ไปตรวจคำขอรับชำระหนี้เมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2564 จึงได้ยื่นอุทธรณ์เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2564 และข้อเท็จจริงปรากฏตามสำนวนคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รวบรวมไว้ว่าเจ้าหนี้โดยนายสมเกียรตินำคำขอรับชำระหนี้ไว้ตั้งแต่วันที่ 23 เมษายน 2552 ต่อมาวันที่ 25 สิงหาคม 2552 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทำรายงานว่า เมื่อไม่ปรากฏทรัพย์สินอื่นของลูกหนี้จึงดัดความเห็นคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ไม่มีประกัน 2 ราย ซึ่งรวมเจ้าหนี้คดีนี้ไว้ก่อน ครั้นวันที่ 10 พฤษภาคม 2553 ศาลมีคำพิพากษาให้ลูกหนี้ทั้งสามล้มละลายและมีคำสั่งอนุญาตให้ปิดคดีเมื่อวันที่ 30 มกราคม 2555 ต่อมาเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานศาลขอให้มีการสั่งเปิดคดีเนื่องจากมีทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ 3 ไม่มีภาระผูกพัน ได้ยึดไว้ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 7788/2541 ของศาลแพ่ง อยู่ระหว่างประกาศขายทอดตลาด เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงเบิกสำนวนของเจ้าหนี้และเจ้าหนี้อีกรายหนึ่งมาดำเนินการสอบสวนคำขอรับชำระหนี้โดยส่งหมายนัดไปยังนายสมเกียรติ ผู้รับมอบอำนาจช่วงของเจ้าหนี้ แต่ส่งไม่ได้เนื่องจากไม่พบบ้านเลขที่ดังกล่าวตามรายงานการเดินทางลงวันที่ 1 ธันวาคม 2560 โดยนายสามารถ พนักงานเดินทางหมาย เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงส่งหมายนัดครั้งที่สองไปยังกรรมการเจ้าหนี้ ส่งได้โดยมีผู้รับหมายแทนเมื่อวันที่ 30 มกราคม 2561 ตามรายงานการเดินทางลงวันที่ 31 มกราคม 2561 โดยนายบุรินทร์ พนักงานเดินทางหมาย เจ้าหนี้โดยนายเรวัต ผู้รับมอบอำนาจช่วงได้ทำบันทึกถ้อยคำแทนการสอบสวนลงวันที่ 18 เมษายน 2561 พร้อมเอกสารแนบ 7 ฉบับ ยื่นต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เมื่อวันที่ 19 เมษายน 2561 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เห็นว่า คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลให้รวมไว้ ต่อมาวันที่ 25 มิถุนายน 2561 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์

ได้รับแจ้งคำสั่งศาลล้มละลายกลางที่ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำสั่งเมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2561 ว่า แจ้งคำสั่งศาลให้คู่ความทราบ โดยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ส่งหมายแจ้งคำสั่งศาลไปยังนายสมเกียรติ ผู้รับมอบอำนาจของเจ้าหนี้ ครั้งนี้ส่งหมายได้ด้วยวิธีปิดหมายเมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2561 โดยนายสามารถ พนักงานเดินหมาย รายงานว่า พบบ้านปิดประตูใส่กุญแจ ไม่พบบุคคล บริเวณบ้านรัชพิชขึ้นรก ตามรายงานการเดินหมายลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2561 เห็นว่า นับแต่ที่นายสมเกียรตินำคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2552 แล้ว ไม่ปรากฏว่านายสมเกียรติ ผู้รับมอบอำนาจช่วงของเจ้าหนี้ได้ดำเนินการติดต่อกับเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ จนกระทั่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เบิกสำนวนมาดำเนินการสอบสวนคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ โดยส่งหมายนัดไปยังนายสมเกียรติ ผู้รับมอบอำนาจช่วงของเจ้าหนี้ แต่ส่งไม่ได้ ตามรายงานการเดินหมายลงวันที่ 1 ธันวาคม 2560 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงส่งหมายนัดครั้งที่สองไปยังกรรมการเจ้าหนี้ ส่งหมายได้โดยมีผู้รับหมายแทน เจ้าหนี้โดยนายเรวัต ผู้รับมอบอำนาจช่วงดำเนินการให้ถ้อยคำและยื่นเอกสารต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ซึ่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ส่งรวมเมื่อวันที่ 19 เมษายน 2561 ดังนี้ การที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำสั่งเมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2561 ให้แจ้งคำสั่งศาลให้คู่ความทราบ ก็ชอบที่จะออกหมายแจ้งคำสั่งศาลไปยังกรรมการเจ้าหนี้หรือนายเรวัต ผู้รับมอบอำนาจช่วงตามข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน แต่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กลับออกหมายแจ้งคำสั่งศาลโดยส่งไปที่นายสมเกียรติ ตามภูมิลำเนาเดิม ทั้งที่มีข้อมูลว่าไม่สามารถส่งหมายให้นายสมเกียรติได้มาครั้งหนึ่งแล้ว แม้ครั้งหลังจะส่งหมายแจ้งคำสั่งศาลให้นายสมเกียรติได้ด้วยวิธีปิดหมายเมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2561 และเจ้าหนี้ยังไม่ได้เพิกถอนหนังสือมอบอำนาจช่วงให้นายสมเกียรติก็ตาม แต่ตามพฤติการณ์แห่งคดีในการส่งหมายให้แก่ นายสมเกียรติครั้งแรก พนักงานเดินหมายระบุเหตุที่ไม่พบ เนื่องจากซอยโชคชัย 4 มีหลายหมู่และซอยแยกมากมาย แต่ต่อมาในการส่งหมายแจ้งคำสั่งศาล พนักงานเดินหมายคนเดิมกลับส่งหมายได้ด้วยวิธีปิดหมาย และสภาพภูมิลำเนาของนายสมเกียรติที่ปิดหมายไว้ เป็นบ้านปิดประตูใส่กุญแจ ไม่พบบุคคล บริเวณบ้านรัชพิชขึ้นรก กรณีจึงมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเจ้าหนี้ยังไม่ทราบคำสั่งศาลล้มละลายกลางที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ออกหมายแจ้งไป ประกอบกับมูลหนี้ที่เจ้าหนี้นำมาขอรับชำระหนี้เป็นหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่งที่มีทุนทรัพย์ 6,823,168.47 บาท หากเจ้าหนี้ทราบคำสั่งของศาลล้มละลายกลางที่ยกคำขอรับชำระหนี้ เจ้าหนี้จะต้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลล้มละลายกลางโดยทันที เมื่อเจ้าหนี้อ้างว่า ทนายนายความได้ไปตรวจคำขอรับชำระหนี้เมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2564 จึงได้ทราบคำสั่งศาลล้มละลายกลางที่เพิกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มิได้โต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่น ที่เจ้าหนี้ยื่นอุทธรณ์เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2564 จึงถือได้ว่าเจ้าหนี้ได้ยื่นอุทธรณ์ภายในกำหนดหนึ่งเดือน ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 229 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 28/1 แล้ว ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์วินิจฉัยว่า เจ้าหนี้ยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามกฎหมายแล้ว ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยอุทธรณ์ของเจ้าหนี้ต่อไปโดยไม่ย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษา ก่อน ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า มูลหนี้ตามคำพิพากษาที่เจ้าหนี้นำมาขอรับชำระหนี้ขาดอายุความและต้องห้ามมิให้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94 หรือไม่ ปัญหานี้

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าเจ้าหนีนำมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่ง คดีหมายเลขแดงที่ 7788/2541 พิพากษาเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2541 ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ คดีจึงถึงที่สุดวันที่ 22 พฤษภาคม 2541 มายื่นคำขอรับชำระหนี้ ศาลล้มละลายกลางเห็นว่าไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเจ้าหนีนำมูลหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวยื่นฟ้องลูกหนี้ทั้งสามเป็นคดีล้มละลายหรือมีเหตุอื่นใดอันอาจทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 สิทธิเรียกร้องดังกล่าวจึงขาดอายุความและต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ เจ้าหนี้อุทธรณ์ว่า เจ้าหนีนำหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวมาฟ้องลูกหนี้ทั้งสามให้ล้มละลายต่อศาลล้มละลายกลางเมื่อวันที่ 18 เมษายน 2551 อายุความย่อมสะดุดหยุดลง ซึ่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทราบดีอยู่แล้วนั้น เห็นว่า ตามรายงานความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในเรื่องคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ ปรากฏข้อเท็จจริงว่าไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2552 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งสามเด็ดขาด วันที่ 23 เมษายน 2552 เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์นำมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่งดังกล่าวมายื่นคำขอรับชำระหนี้ แม้เจ้าหนี้ไม่นำพยานหลักฐานมาให้การสอบสวนต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ จึงไม่ปรากฏข้อเท็จจริงต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่าเจ้าหนีนำมูลหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวมาฟ้องลูกหนี้ทั้งสามให้ล้มละลาย แต่หากศาลล้มละลายกลางพิจารณาสำนวนคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ประกอบสำนวนของศาลล้มละลายกลางตามกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลาย มาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ก็จะทราบว่าเจ้าหนี้ได้นำมูลหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวมาฟ้องลูกหนี้ทั้งสามต่อศาลล้มละลายกลางเมื่อวันที่ 18 เมษายน 2551 และศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งสามเด็ดขาดเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2552 ตามคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดของลูกหนี้ทั้งสามและหมายแจ้งคำสั่งดังกล่าวแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฉบับลงวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2552 มูลหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวมีอายุความ 10 ปี นับแต่คดีถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/32 เมื่อมูลหนี้ตามคำพิพากษาคดีถึงที่สุดวันที่ 22 พฤษภาคม 2541 เจ้าหนีนำมูลหนี้ตามคำพิพากษามาฟ้องเป็นคดีต่อศาลล้มละลายกลางวันที่ 18 เมษายน 2551 ภายในกำหนดอายุความ 10 ปี นับแต่คดีถึงที่สุด ย่อมมีผลทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (2) มูลหนี้ตามคำพิพากษาจึงยังไม่ขาดอายุความ เจ้าหนี้มีสิทธิขอรับชำระหนี้ตามมูลหนี้คำพิพากษาดังกล่าวได้ ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำขอรับชำระหนี้เป็นการไม่ชอบ อุทธรณ์ของเจ้าหนี้ฟังขึ้น พิพากษากลับ อนุญาตให้เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามที่ไต่ถามคำขอรับชำระหนี้ไว้จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ทั้งสามตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 106 ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

เมธี ประจางการ · อำพันธ์ สมบัติสภาพรกุล · สุวิทย์ พรพานิช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4050/2566>